ΕΣΠΙΑ

ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ
Διευθυντής (1898—1918)

ΑΧ. ΚΑΙ Κ. ΚΥΡΟΥ
Διεύθυνσις

ΑΘΗΝΑΙ — Έτος Λ'. — Αριθμός 10618 | **Γραφεία οδός Ανθίμου Γαζή 8—Αριθ. τηλεφώνου 6-34** | **Εσπέρα Πέμπτη 24 Απριλίου 1924**

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΜΠΕΡΚΕΝΧΕΑΜ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ

Ἐξ ἑτέρου ἐπιφανεστέρου ξένου μας διά τῶν ἀορισμῶν τοῦ Βόρωνος καὶ ἐκ τῶν κοινοτικοτέρων Ἀγγλων φιλελλήνων, ὁ Ἰδιοκτήτης τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» κ. Μπάρχαμ, ἀπέστειλε πρὸς τὴν «Ἑστίαν» τὴν διμοιοῦσιν τὴ κάτωθι ἀποχαιρετιστήριον ἄρθρον·

«Εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, δοκιμάνας νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς ὡς δημότης τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὰ ἀπτικὰ διακρίματα καὶ τὰς ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας μοῦ παρέχει ὁ ἀπονεμμένος εἰς ἐμὲ τίτλος. Αἱ ἀπεφασισμὶ μου κοὶ ἡ ἀφοσίωσις μου ἀνήκουν εἰς τὴν Ἀθηνὰν καὶ εἶμαι ὑπερήφανος, διότι δικαιοῦμαι νὰ κρατήσω τὴν ἀσπίδα της.

«Λαβὼν τὸν τίτλον αὐτὸν τοῦ ἀπτίμου δημότου Ἀρμνῶν, ἐτιμήθην περισσότερον ἀπὸ ὁυδὲν ἄλλο μ' σομπρεϊάτς μου, ἀξιωτέρους μου ἴσως.

«Υἱοὶ μας, ἐν τούτοις, εἴμεθα ἀγωνόμενοι διὰ τὴν αὐγενὴ καὶ ἀνοικτόκαρδον φιλοξενίαν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Αἰσθανόμεθα ὅλοι περισσότερον παρὰ ποτὲ ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ὁ Μακάλεϊ ὀνόμαζεν «ἀθάνατον ἀπόρρητον τῶν Ἀθηνῶν».

«Τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ὑπῆρξαν πλήρη ταραχῶν καὶ περιπετειῶν διὰ τὸν πολιτισμένον κόσμον. Πολλαὶ φιλίαι ὑπέστησαν τὴν δοκιμασίαν τῆς εἰλικρινείας, δοκιμασίαν σκληράν· ἀπέζησαν δὲ μόνον ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὸ φοινικὸν ἔρασμα μιᾶς ζωντανῆς συμπαθείας καὶ μιᾶς πρ7ηματικῆς κοινότητος τῶν σκέψεων.

«Μετεῖχε τὴς Ἑλλάδος καὶ τὴς Βρετανίας. Αὐτοκρατορίαι οἱ δεσμοὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως καὶ τὴς ἀλληλοσεβείας οὐδέποτε διερρήχθησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνεξαρτησίαν.

«Τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος, τὸ ὁποῖον ἐπεφημίζομεν κατὰ τοὺς ἑορτασμοὺς τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, μᾶς ἐνθουμίζει τὴν περίφημον προφητείαν τοῦ Ματσίνι, ὅτι : «θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Δημοκρατία θὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὀφεῖλεσ εἰς τὸν Βύρωνα· θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, ἐλπίζω, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Ἀγγλία θὰ ἀνθωμηθῇ τὴν καθῆκῶν Ἀγγλικὴν ἀποστολὴν, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ἠλιτφρόσυνον μάχρι τοῦδε ὁ Βύρων ἐξέπλησσεν εἰς τὴν Εὐρώπην.»

«Ἐκτὸς τῆς δυνάμεως· τῶν περιστάσεων, ὑπάρχει τόση ὁμοιότης εἰς τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἀιφότεροι αἱ χῶραί μας παρέχουν εἰς τὰς ἀνάγκας ὅλου τοῦ κόσμου, ὥστε κατ' ἀνάγκην αἱ δύο αὐταὶ χῶραι εἰκόνονται ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην καὶ ἀρχίζουν νὰ ἐκτιμοῦν καλλίτερον ἡ μία τὰ προτερήματα τῆς ἄλλης, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἀντιλαμβάνονται ἡ μία τὰς ἀδυναμίας τῆς ἄλλης.

«Πρὸ παντὸς, ἔχομεν—Ἕλληνες καὶ Ἄγγλοι—κοινὸν τὸ ναυτικὸν δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἤνωσε καὶ τὸ ὁποῖον δόνναται νὰ κὰ σδανδῶν μόνον τὰ ἔθνη, τοῦ εἶνε ἐνεργοὶ κηρύγοντες τῆς κατκοσμίου εἰθηρείας. Κατὰ περίεργον συγκρίαν, τὸ κοινὸν αὐτὸ δαιμόνιον μᾶς τὸ ἔδωκεν ἡ μοῖρα τῆς γεωγραφικῆς μας θέσεως.

«Ἀπὸ τοὺς κιπρεὸς τῶν Βασιλέων τῆς Δυνασστείας τῶν Τοῦδορ, ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπεγρεφθῆμεν νὰ μεταβλέψωμεν τὰ ὀκεανὸν εἰς δημόσιον δρόμον διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐμπορεμάτων μας πρὸς τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νέον κόσμον.

«Ἀλλὰ καὶ σεῖς, κατὰ τὰς ἡλφας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ πόλεμοι εἰς Ναπολέοντος ἔθεν ἔγον ἀφῆσει ὀυδεὲ ἀφανὲς σημάειν εἰς τὴν Μεσόγειον, ἐπολιτήσατε, πράγματι, νὰ ἀναλάβετε τὸ μεταφορικὸν ἐμπόριον τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸ διεπῆρξατε ἐπάντοτε μὲ θαυμασίαν ἐπιμονὴν εἰς τὰς θαλασσοδαρμένα χέρια σας. Δὲν ὑπάρχει τίποτε σημαντικώτερον καὶ τιμητικώτερον διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν πλοίων τοῦ ἐμπορικοῦ σας στόλου, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς χώρας σας. Κἂν τὸ παρόμοιον σημβαίνει καὶ μὲ τὴν Ἠκκὴν μας καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε σχετικῶς, νὰ ἀνταρμα τοῦ στίχου ἑνὸς συγχρόνου ποιητοῦ μας:

'Η θάλασσα ἡ πλατεῖα καὶ πατοῦνθιμη
Μᾶς ἔκανε καὶ δυνατοὺς κ' ἐλεύθερους
Κ' αὐτὴ θὰ μᾶς κρατῇ τέτοιος πάντα.

«Ἔπειτα, ἡμεῖς οἱ Ἄγγλοι κατῃορήθημεν ἀπὸ αἰώνος ἤδη, ὅτι εἴμεθα «ἔθνος καταστηματοχῶν»· ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη μᾶς λέγουν σωχνά, ὅτι ἀνγτρέψαμε εἰς εἴδωλον καὶ θεὸν τὴν στερλίνα. Καὶ σεῖς, ὦμε, τοὺς Ἕλληνας σᾶς κατῃορεῖν σωχνὰ διὰ τὴν κίμρίαν—μερικοὶ τὴν λέγουν πεζοφύγιον—μὲ τὴν ὁποῖαν συνκεκυρῶστεκ εἰς τὰς χεῖρας σας τόσον μᾶγα ποσοστὸν τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς καὶ ἀκόμη περισσότερον διὰ τὸν θαυμάσιον τρόπον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνεπτύξατε τὸ εἰδικὸν τραπεζιτικὸν σύστημα, τὸ τόσον ἀπαραίτητον διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν συγκοινωνίαν σας.

«Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀπολαβεῖ τῆς πρωτοφόβου ἐμπιστοσύνης καὶ ἀξιοφάλειας τὴν πρόσομον συνεργασίαν δ-λου τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Τὸ ἐμπόριον σας ἤμπορεῖ ἴσως νὰ ἀεταφέρῃ σήμερον κίνδυνον σοδεῶν. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται δυνατὸν νὰ σταθερῆσῃ πάλιν, χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῶν Ἑλλήνων, οἱ τόποι ἐκεῖνοι τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἐσωτερικὴ ὀρεῖλετκι εἰς ὁμᾶς, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ἐν τοιούτοις, ἐξεδιώχθητε τόσον ἀρτίως. Χωρὶς τὴν συνδρομὴν τκ τὸ ἐμπόριόν τκ τὸ ἀναγκαῖῶς θὰ κατεστρεφῆ.

«Καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη ὑφίσκω κάποιο σημεῖον ὁμοιότητος μετκξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος. Διότι, φαίνεται, ὅτι, παρὰ τὴν γραβάτκν φυγῆν τῶν χρόνων δισκεκτομαρίᾳν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν (κκτὰ τὴν διάρκκειαν τῆς πολεμικῆς θυελλῆς), τὸ Λονδίνον θὰ ποκαμείνῃ πάντοτε ὁ οἰκονομικὸν κέντρον τοῦ κόσμου.

«Τεσφχὲς ἐν ἄλλο σημεῖον ὁμοιότητος μετκξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος, ἄλλης φύσεως καὶ ὀλιγωτέρας ἴσως σημκσίας διὰ τοὺς πυκκτικοὺς ἀνθρώπους : Εἰς ἀμφοτέρκς τκς χώρκς, ὅλκι αἱ τάξεις τῆς κοινωνιοστρώζεων τκς ἀρχκς τκυ καὶ τὴν σωμκπεριφορὰν των ἀπὸ τῆς αὐγοτάρας βάσεως τοῦ ὑψηκεκτικνοῦ πισθίμτος. Τὸ Ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν του—μὲ θυσίας καὶ κατεσθλίψεις ὁλοκλήρου αἰώνων—διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀρχηγίαν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλκληριῶν καὶ χκρις εἰς τὴν ἠθικὴν ἐπιρροὴν, κινεῖται πάντοτε τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων.

«Καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν,ἡ θρησκεία εἶχε πάντοτε ταρκσσίαν σημκσίαν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ ἔθνους καὶ ὑπῆρξε πάντοτε κρφτκν ἰσχυρὸς εἰς τὰς ἐθνικὰς μκς ὑποθέσεις, ὅτι καὶ ἀν λέγουν οἱ σκώπτοντες σκεπτικισταί.

«Οὕτω, λοιπὸν, εὑρίσκομεν εἰς τὰ κοινὰ αὐτὰ γνωρίσματα τῶν δύο ἐθνῶν μκς τὰς ἀλληλογήτους βάσκις, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζομεν τὰς ἐλπίδκς μκς καὶ τὰ ἰδεώδη μκς διὰ τὸ μέλλον.

«Κκτὰ τὰς τρικυμιώδεις αὐτκς ἡμέρκς, κκτὰ τὰς ὁποίκς κτεῃγκόνθη ἡ σοφία τῶν σοφῶν καὶ ἐγελοιοποιήθη ἡ προφητεία, κανγὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαπκξῇ τὴν ἀνοησίαν νὰ προσέῃ τὶ ἐπιρυκλάσεσ ὁ αἰὼν αὐτὸς διὰ τὰς δύο χώρκς μκς.

«Ἐν τούτοις, πκρ' ὅλκ τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, ποῦ μᾶς ἀπεῃοῄεσκν καὶ ἠλπίστκν τὸν ἐνδοιασμὸν μκς, πρέπει νὰ ἐξκολουθῆσωμεν τὰς ἐπιμόνους προσπκθείκς μκς διὰ νὰ βελτιώσωμεν κκτὰ τὸ δυνκτὸν τὴν σημερινὴν μκς θέσιν. Καὶ αἱ δύο χῶραί μκς ἔδεῖξκν κκτὰ τὰ παρελθόντκ ἔτη ἰσχυρὰν ἐπιμονὴν καὶ αὐτοπεποίθησιν.

«Ἐπὶ μακροῦ αἰῶνος ἡ Ἑλλὰς κατέκκτεσ τὸν τόσ ἀθκπάρκστον σεβδσμὸν τῶν τρανκνίκς, τὸ ὁποῖον εἶχε κκλῆσει ὁλόκληρον τὴν ἐθνικὴν τκς ζωήν. Καὶ ὅμως σοθεστὸν ἔχομε τὴν ῥφχὴν τῆς ἀναστκσίκς μκς ἀπὸ ὀκμὴν κκὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Βύρων ἔξεπλήρωσεν εἰς τὴν Εὐρώπην.»

«Ἐκτὸς τῆς δυνάμεως· τῶν περιστάσεων, ὑπάρχει τόση ὁμοιότης εἰς τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἀιφότεροι αἱ χῶραί μκς παρέχουν εἰς τὰς ἀνάγκας ὅλου τοῦ κόσμου, ὥστε κκτ' ἀνάγκην αἱ δύο αὐταὶ χῶραι εἰκόνονται ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην καὶ ἀρχίζουν νὰ ἐκτιμοῦν καλλίτερον ἡ μία τὰ προτερήματα τῆς ἄλλης, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἀντιλαμβάνονται ἡ μία τὰς ἀδυναμίας τῆς ἄλλης.

«Πρὸ παντὸς, ἔχομεν—Ἕλληνες καὶ Ἄγγλοι—κοινὸν τὸ ναυτικὸν δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἤνωσε καὶ τὸ ὁποῖον δόνναται νὰ κὰ σδανδῶν μόνον τὰ ἔθνη, τοῦ εἶνε ἐνεργοὶ κηρύγοντες τῆς κατκοσμίου εἰθηρείας. Κατὰ περίεργον συγκρίαν, τὸ κοινὸν αὐτὸ δαιμόνιον μᾶς τὸ ἔδωκεν ἡ μοῖρα τῆς γεωγραφικῆς μας θέσεως.

«Ἀπὸ τοὺς κιπρεὸς τῶν Βασιλέων τῆς Δυνασστείας τῶν Τοῦδορ, ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπεγρεφθῆμεν νὰ μεταβλέψωμεν τὰ ὀκεανὸν εἰς δημόσιον δρόμον διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐμπορεμάτων μκς πρὸς τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νέον κόσμον.

«Ἀλλὰ καὶ σεῖς, κκτὰ τκς ἡμέρκς, κκτὰ τκς ὁποίκς οἱ πόλεμοι εσὸ Ναπολέοντος ἔθεν ἔγον ἀφῆσει ὀυδεὲ ἀφανὲς σημάειν εἰς τὴν Μεσόγειον, ἐπολιτήσατε, πράγματι, νὰ ἀναλάβετε τὸ μεταφορικὸν ἐμπόριον τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸ διεπῆρξατε ἐπάντοτε μὲ θαυμασίαν ἐπιμονὴν εἰς τὰς θαλασσοδαρμένα χέρια σας. Δὲν ὑπάρχει τίποτε σημαντικώτερον καὶ τιμητικώτερον διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν πλοίων τοῦ ἐμπορικοῦ σας στόλου,ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς χώρας σας. Κἂν τὸ παρόμοιον σημβαίνει καὶ μὲ τὴν Ἠκκὴν μας καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε σχετικῶς, νὰ ἀνταρμα τοῦ στίχου ἑνὸς συγχρόνου ποιητοῦ μας:

'Η θάλασσα ἡ πλατεῖα καὶ πατοῦνθιμη
Μᾶς ἔκανε καὶ δυνατοὺς κ' ἐλεύθερους
Κ' αὐτὴ θὰ μᾶς κρατῇ τέτοιος πάντα.

«Ἔπειτα, ἡμεῖς οἱ Ἄγγλοι κατῃορήθημεν ἀπὸ αἰώνος ἤδη, ὅτι εἴμεθα «ἔθνος καταστηματοχῶν»· ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη μᾶς λέγουν σωχνά, ὅτι ἀνγτρέψαμε εἰς εἴδωλον καὶ θεὸν τὴν στερλίνα. Καὶ σεῖς, ὦμε, τοὺς Ἕλληνας σᾶς κατῃορεῖν σωχνὰ διὰ τὴν κίμρίαν—μερικοὶ τὴν λέγουν πεζοφύγιον—μὲ τὴν ὁποῖαν συνκεκυρῶστεκ εἰς τὰς χεῖρας σας τόσον μᾶγα ποσοστὸν τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς καὶ ἀκόμη περισσότερον διὰ τὸν θαυμάσιον τρόπον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνεπτύξατε τὸ εἰδικὸν τραπεζιτικὸν σύστημα, τὸ τόσον ἀπαραίτητον διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν συγκοινωνίαν σας.

«Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀπολαβεῖ τῆς πρωτοφόβου ἐμπιστοσύνης καὶ ἀξιοφάλειας τὴν πρόσομον συνεργασίαν δ-λου τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Τὸ ἐμπόριόν σας ἤμπορεῖ ἴσως νὰ ἀεταφέρῃ σήμερον κίνδυνον σοδεῶν. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται δυνατὸν νὰ σταθερῆσῃ πάλιν, χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῶν Ἑλλήνων, οἱ τόποι ἐκεῖνοι τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἐσωτερικὴ ὀρεῖλετκι εἰς ὁμᾶς, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ἐν τοιούτοις, ἐξεδιώχθητε τόσον ἀρτίως. Χωρὶς τὴν συνδρομὴν τκ τὸ ἐμπόριόν τκ τὸ ἀναγκαῖῶς θὰ κατεστρεφῆ.

«Καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη ὑφίσκω κάποιο σημεῖον ὁμοιότητος μετκξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος. Διότι, φαίνεται, ὅτι, παρὰ τὴν γραβάτκν φυγῆν τῶν χρόνων δισκεκτομαρίᾳν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν (κκτὰ τὴν διάρκκειαν τῆς πολεμικῆς θυελλῆς), τὸ Λονδίνον θὰ ποκαμείνῃ πάντοτε ὁ οἰκονομικὸν κέντρον τοῦ κόσμου.

«Τεσφχὲς ἐν ἄλλο σημεῖον ὁμοιότητος μετκξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος, ἄλλης φύσεως καὶ ὀλιγωτέρας ἴσως σημκσίας διὰ τοὺς πυκκτικοὺς ἀνθρώπους : Εἰς ἀμφοτέρκς τκς χώρκς,ὅλκι αἱ τάξεις τῆς κοινωνιοστρώζεων τκς ἀρχκς τκυ καὶ τὴν σωμκπεριφορὰν των ἀπὸ τῆς αὐγοτάρας βάσεως τοῦ ὑψηκεκτικνοῦ πισθίμτος. Τὸ Ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν του—μὲ θυσίας καὶ κατεσθλίψεις ὁλοκλήρου αἰώνων—διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀρχηγίαν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλκληριῶν καὶ χκρις εἰς τὴν ἠθικὴν ἐπιρροὴν, κινεῖται πάντοτε τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων.

«Καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν,ἡ θρησκεία εἶχε πάντοτε ταρκσσίαν σημκσίαν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ ἔθνους καὶ ὑπῆρξε πάντοτε κρφτκν ἰσχυρὸς εἰς τὰς ἐθνικὰς μκς ὑποθέσεις, ὅτι καὶ ἀν λέγουν οἱ σκώπτοντες σκεπτικισταί.

«Οὕτω, λοιπὸν, εὑρίσκομεν εἰς τὰ κοινὰ αὐτὰ γνωρίσματα τῶν δύο ἐθνῶν μκς τὰς ἀλληλογήτους βάσκις, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζομεν τὰς ἐλπίδκς μκς καὶ τὰ ἰδεώδη μκς διὰ τὸ μέλλον.

«Κκτὰ τκς τρικυμιώδεις αὐτκς ἡμέρκς, κκτὰ τκς ὁποίκς κτεῃγκόνθη ἡ σοφία τῶν σοφῶν καὶ ἐγελοιοποιήθη ἡ προφητεία, κανγὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαπκξῇ τὴν ἀνοησίαν νὰ προσέῃ τὶ ἐπιρυκλάσεσ ὁ αἰὼν αὐτὸς διὰ τὰς δύο χώρκς μκς.

«Ἐν τούτοις, πκρ' ὅλκ τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, ποῦ μᾶς ἀπεῃοῄεσκν καὶ ἠλπίστκν τὸν ἐνδοιασμὸν μκς, πρέπει νὰ ἐξκολουθῆσωμεν τὰς ἐπιμόνους προσπκθείκς μκς διὰ νὰ βελτιώσωμεν κκτὰ τὸ δυνκτὸν τὴν σημερινὴν μκς θέσιν. Καὶ αἱ δύο χῶραί μκς ἔδεῖξκν κκτὰ τὰ παρελθόντκ ἔτη ἰσχυρὰν ἐπιμονὴν καὶ αὐτοπεποίθησιν.

«Ἐπὶ μακροῦ αἰῶνος ἡ Ἑλλὰς κατέκκτεσ τὸν τόσ ἀθκπάρκστον σεβδσμὸν τῶν τρανκνίκς, τὸ ὁποῖον εἶχε κκλῆσει ὁλόκληρον τὴν ἐθνικὴν τκς ζωήν. Καὶ ὅμως σοθεστὸν ἔχομε τὴν ῥφχὴν τῆς ἀναστκσίκς μκς ἀπὸ ὀκμὴν κκὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Βύρων ἔξεπλήρωσεν εἰς τὴν Εὐρώπην.»